

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

РІЖТЕ СЬОГОДНІ

Каже лікар санітару:
— В мене у палаті
дід лежить, який не може
навіть гривні дати.
В нього дуб росте удома
на краю городу,
пропонує того дуба
як винагороду.
То ти зараз їдь з шофером
до городу діда.
Ріжте дерево швиденько,
потім я під'їду.
Санітар скривився: — Може,
завтра зробим справу?
Бо мене сьогодні Люба
кликнула на каву...
— Ні. Сьогодні ріжте, хлопці.
Переб'ється Люба.
Бо до завтра, дід, я бачу,
сам уріже дуба.

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець,
Вінницька область.

Валерій ЧМІРЬОВ
(тема Леоніда Телітнікова)

— А ковбаса — звідки?

Леонід ТЕЛІТНИКОВ

СТРАХБАНК

— Головне в роботі страхового
банку — вчасно «змитися».

Василь ФІЛЬКО

НЕСЕ ГАЛЯ ВОДУ

На Кіровоградщині із 1004-ох
сільських населених пунктів ма-
ють водогін лише 247. І хоча з кож-
ним роком водопровідна мережа
«довшає», ще у дуже багатьох кі-
ровоградців «коромисло тьється»,
коли несуть вони воду від колодязів
і криниць. Найгірші справи із
прокладанням водогонів у Гайво-
ронському та Олександрівському
районах, де більше 95 відсотків на-
селення забезпечують себе водою
старим «дідівським» способом.

ЖОВТНЕВЕ БЕЗ ЛЕНІНА

Сумська обл. (Кор. ІАП). У сели-
щі Жовтневому Білопільського райо-
ну з постаменту демонтовано па-
м'ятник Леніну. На його місці у
трамві, під час святкування Дня се-
льця, буде відкрито бюст Героя Со-
ціалістичної Праці Івана Даниловича Мусі-
єнка, котрий кілька десятиліть очо-
лював у Жовтневому господарство,
одне з найпотужніших в Україні.
Таке рішення було прийнято на
загальних зборах місцевої агрофірми
«Вікторія».

СІМ РАЗІВ ПЕРЕВІР

Управління Державної служби
боротьби з економічною злочинні-
стю ГУМВС України в Харківській
області виявлено аферу, яка об-
числюється майже у 100 млн. до-
ларів.

Один із житлово-будівельних коопе-
ративів, який не зареєстровано в
жодному райвиконкомі, на ділянці,
що була виділена іншому ЖБК,
вирішив зводити житло для бажую-
чих. Бажаючих виявилось багато.
Вони віддавали кругленькі суми
аферистам, навіть не вимагаючи
елементарних касових квитанцій.

Цікаво, якби не правоохоронці,
то чи помітила б ця аферу місце-
ва влада?

ГОТУЙТЕСЯ, БУДЕМО ПЕРЕВІРЯТИ...

На полицях наших магазинів бу-
ло б менше неякісних товарів, як-
би закон «Про основні засади дер-
жавного нагляду й контролю у сфе-
рі господарської діяльності» не зводив
практично до нуля реальний
контроль за безпекою промисло-
вих товарів, — говорять фахівці
«Укрметрестандарту». — Оскі-
льки згідно з цим законом ми ма-
ємо за десять днів попередити під-
приємство про заплановану пере-
вірку.

Якби фахівці розповідали про
це кореспондентів ІАП 1 квітня,
то це можна було б сприйняти, як
жарт.

- Поганій владі усе на заваді.
- У брехні ноги короткі, зате міцні і невтоптані.

● Сучасний Юлій Цезар: водночас думає
одне, говорить друге, робить третє.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

- Дуб-дубом, а вмів обдирати всіх, як
липку.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Адміністративні нулі, а скільки одер-
жують умовних одиниць.

● Буває й молоді співробітниця намілю-
ють шию начальнику, наприклад, в сауні.

- Кажуть, що найдорожче коштує сучас-
ний суперлітак. А я запевняю — бюрократи-
чна машина!

с. Тур'я на Сумщині.

Леонід ЗАБАРА.

Олександр КОХАН (тема Михайла Прудника)

— Панове корупціонери! Нам виділили дуже мало коштів
для боротьби з корупцією. Допоможіть, хто чим може.

С.Ю.

© OLEG GUTSOL
L'ESPRESSO

Усімнішкі з конверта

ТУТ БУВ...

Штірліц нарешті відкрив сейф Бормана. А там всередині нашкрябано: «Тут був Вася!»
«Чапасв!» — подумав Штірліц.

У ПРОВУЛОК

Із вулиці чується гуркіт і скрегіт металу. Один чоловік визиравас з вікна і бачить внизу КамАЗ.

— У чім справа?! — гукає він до водія.

— Та хотів у провулок завернути...

— І що?..

— Так тут провулка нема.

Надіслав Сергій РИЖОДУ.
м. Чортків на Тернопільщині.

ПАСОВИСЬКО

Біля посту ДАІ стоїть опекуватий автоінспектор, спостерігає за рухом транспорту. Коли дивиться, узбіччям дороги в його бік бабуся прямує й козу за собою веде. Підійшла, і за кілька кроків від автоінспектора стала кілочка забивати, щоб рогату свою прив'язати.

— Бабо, ви що, з глузду з'їхали?! Тут же не пасовище! — обурився той.

— Е-е-е, внучку, не кажи так... — захитала головою старенька. — Минулого року ти такий худий тут стояв...

Надіслав Валерій НОСАЕВ.
м. Черкаси.

НЕ ПРОДУМАЛИ

— Ну й морока з тим переходом на літній час, — бідається чоловік, запізнюючись на роботу. — Усі незадоволені.

— Бо не продумали усього як слід, — підтримує його колега. — От якби годинника переводили на годину вперед не в ніч із суботи на неділю, а по обіді в п'ятницю, — зовсім інша реакція була б.

м. Сквира
на Київщині.

Надіслав Роман ЄРЧИК.

ЗАЙЧИК

Два чоловіки п'ють пиво. В одного «заграв» мобільний телефон.

— Так, зайчику! Затримуюся, зайчику! Не треба сердитися, зайчику! Скоро буду, зайчику...

Коли чоловік вимкнув мобільник, другий питає:
— Що, дружина?

— Ні...
— Коханка?
— Ні! І нащо я того зайця говорити навчив?!
РАХУНОК

— У вас є рахунок у банку?
— Є, але не на мою користь.

СУЧАСНА СІМ'Я

— Любий, мені дуже сумно...
— Може, ще один ноутбук заведем?

НОГИ

— Татусю! Татусю! Можна мені на вечір твою машину взяти?
— канючить дочка-студентка.

— Оксано, а пішки не можна пройтися? От скажи, для чого у тебе ноги?

— Одна для гальма, а друга для «газу»...

Надіслав Микола РОМАШЕНКО.
м. Ніжин
Чернівецької області.

Василь ФІЛЬОРКО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

СВИСТЕМА УПРАВЛІННЯ.
БЛАТОСПРОМОЖНІСТЬ.
ЗМІЙ-ГОРЛИНИЧ.
СПИВСЯ З ДОРОГИ.
ЧАРКІВНИК.
БЛАЗНЮКИ.
ПУСТОЗВІТ.
НОРКОМАНКА.
ДУРОКРАТІЯ.

Іван ТОКАР.

Олег СМАЛБ

СТЕПАНУ ОЛІЙНИКУ
(З нагоди присудження
Державної премії)

У народі, в місті, в полі —
Він збирав свій ширий сміх
І по прові ділить його
Кращих образів своїх.

Як же радістю ясною
Сміх не бреше із зрудей,
Де в труді щодня герої
Виростають між людей.

З тракториста — «Імператор»,
З бригадира — «Дипломат»!

Разом з ними зріс і автор —
Гуморист-лауреат.

Це тому, що сміх у нього —
Наче сонячне тепло.
Бі-бо, «хлопоту» такого
Ще в сатири не було!

Дружній шарж В. ЛИТВИНЕНКА.
Текст Павла ГЛАЗОВОГО.
1950 р.

Арбітраж

Як щезне десь в путі багаж
І це в конфлікт переросте, —
Куди йдете ви? В арбітраж!
Юристу скаргу несете.
Загляне в кодекс юрист:
У розділ «А», в параграф «Бе»...
В юриста пункти є і хист,
Щоб вас відстоять і себе!
Кебета — скриня «багажу»!
Уміє гнути так і сак...
Та я вам краще розкажу,
Як влип на днях юрист Хом'як.
Двом базам він (таке буває!)
Служив з торішньої пори.
І звалась перша «Номер 2»,
А друга звалась «Номер 3».
По сумісництву в них Хом'як
Тихенько віс свої діла.
Не ждав напасти він ніяк.
Вона ж сама його знайшла.
Приперли п'ять грузовиків
Із бази «2» на базу «3».
Побитих тисячу горшків.
А де побито — розбери!
Чи там, чи тут!.. Як глянув зав
На черепки з-під козирка,

Вхопивсь за голову й сказав:
— Гукніть негайно Хом'яка!
Нас дурять, — каже, — серед дня!
Пиши! Знайди на них права!..
І шкварив грізне послання
Хом'як на базу «Номер 2».
«Ви вже ловилися не раз!
Ваш груз наводить на думки:
На плечах голови у вас
А чи макітри та горшки?
Ми з вас по пунктах «Же» і «Ка»
(Стаття — один, параграф «Ем»)
Здерем за кожного горшка,
А в сумі — тисячу здерем!»
Завбази «2» одержав лист
І звів до стелі кулака:
— Які нахаби! Де юрист?
Гукніть негайно Хом'яка!
Поглянь, — кричить, —

не бачив світ:
Лякають, дідько їх бері!.. —
І сочинив Хом'як одвіт
Своїй же базі «Номер 3»:
«Ви не виляйте, як в'юни!
Ті пункти ваші ще не все:
У вас ворога однини —
І вже спиртягою несе!
Тож, згідно пунктів геть усіх
(Ві в руки кодекси візьміть!), —
Пили горшками, били їх? —
Самі за збитки і платіть!»
Як прочитав завбази «3»,
Що з нього роблять пияка,
То аж підскакнув догори:
— Гукніть негайно Хом'яка!
— У суд! — горлає база «2».
А база «3»: — Це ми їх в суд!..
В юриста сохне голова
(Бо потай служить там і тут!),

Бо він же мусить на суді
Вести «в двох лицах» арбітраж!
Оформив справи... І тоді —
Зробив Хом'як гнучкий вираз:
Схопив портфеля — і тікає.
І зник...
А вчора чув я вість:
Веде дві бази! «Номер 5»
І ту, що зветься «Номер 6»!
Вже там обслужує роз'їзав.
Вже там, як справа приліка,
То цей, то той волос зав:
— Гукніть негайно Хом'яка!
1964 р.

Пригода В лісосмузі

Є в артілі у одній
Чоловік — Карпо Крутий.
Чоловік — поглянеш збоку —
При здоров'ячку, нівроку.
Як на техніку рівнять,
То, мабуть, він — сил на п'ять!
Щоб захтів — звернув би гору.
— От кому в гарячу пору
Заробляти б трудодні! —
Всі казали... Але ні!
Мав Карпо той «хитру вдачу»:
Він... возив молокоздачу.
Набере вершків бідон,

Запряже воли в фургон,
Звісити ноги через планку
Й «супроводжує» сметанку!
... За селом Карпо Крутий
В лісосмузі молодій
По секрету, на хвилинку
Кожен день робив зупинку.
Озирнеться крадькома —
Чи людей навкруг нема —
Стане вище за фургона,
Встромить голову в бідона
І тайком сметану п'є
(«Норми» три, було, дає!).

Вип'є з глечик у запалі —
Крикнує «Гей!»... і їде далі.
... Через «хитру» вдачу ту
Й вскопчив ледар... у бідну.
Поправлявся, п'ючий сметану,
Та й поправився...

«зверху плану».

Стали ширш разів у два
В нього шия й голова...
І недавно в лісосмузі
З ним таке случилось, друзі.
Вибравсь хвацько він на віз,
У бідон по плечі вліз,
А назад смикнув — о Боже! —
А назад — ніяк не може!
Довго смикався... і вщух:
Не пускає біля вух!
Опустив Карпо долони
Й думу думає в бідоні:
— Хоч і скрутно, як не як,
Треба ж вибратись, однак!
Хоч мені тут є що їсти,
Та з бідона — треба злізти!..
Смикав рівно й з вихилася...
А воли собі тим часом
Відпочили та й пішли
(Шлях той знали ж бо воли!) —
Попід гору, там, де гречка, —
До райцентру, до містечка.
...Невідомо, що б було —
Та Карпові повезло.
Стрівсь якраз при цьому ділі
Голова його ж артілі.
Швидко дав Карпові лад:
Завернув воли назад
Й на току, при цій нагоді,
Так страмив при всім народі,
Що котився полем сміх.
А Карпо —
Сказав при всіх:
— Відтепер я, громадяни,
Вік не їстиму сметани!
Ще скажу громаді всій —
Я від нині... не крутий!
«Легкий хліб» шукать доволі.
Буду з вами! Буду в полі!
...Так Карпа змінила, друзі,
Та пригода в лісосмузі.

1950 р.

Степан

ДО 100-ЛІТТЯ ВІД

Ой, як швидко летять роки. Здавалося б, ще не так давно Степан Іванович Олійник майже щотижня приїздив у рідний йому «Перець», міцно тис перчанам правиці, діставав із кишені аркуш паперу і казав: «Ану послушайте!» І читав свій новий вірш. У «Перець» він прийшов ще під час війни. А з 10 січня 1946 року він — штатний працівник редакції. Мабуть, не було такого куточка в Україні, де б за завданням журналу не побував фейлетоніст Степан Олійник. У «Перці» Степан Іванович став лауреатом Державної премії. Йому тоді виповнилося лише 42. А попереду на нього чекали нові успіхи, популярність, слава...

Про творчість і талант поета написано не один том. Його і сьогодні люблять і шанують читачі, бо мудре і веселе слово писалося «в ім'я добра, супроти зла».

ОЛІЙНИК

ДНІ НАРОДЖЕННЯ

«Відповідати я не хочу...»

...Четвертий поверх. Райсобез.
Сидить рум'яний дядя в кріслі.
Міцний, як Крез!.. На папках — прес,
А в голові — футбольні місли.

Аж тут бабуся йде якраз!
Сказала «здрастуйте» спочатку
І поклонилась: — Прошу вас
Отут поставити печатку...

Рум'яний дядя відрубав:
— Я по вказівці ставлю лише!
Я тільки пом, рішає зав.
Ідіть до нього, хай напише.

— Та тут же ясно все воно,
І підпис є, бо рік клопочу...
— Не клянцяті, бабо. Все одно
Відповідати я не хочу!

По східцях
Вище йде стара,

Минає двері. Зліва, справа...
Обідня скінчилась пора,
І вона потрапила до зава.

Був зовні лагідним прийом,
Солодким навіть напочатку.
Та зав подумав: якщо пом
Не хоче ставити печатку,
То, значить, щось він десь вловив,
То, значить, справа тут не чиста.
І він бабуся відловів:
— Зверніться ще раз до юриста!

— Чи вам не сором і не гріх?
Хіба я з примхи вас морочу!..
— Ідіть, шановна, бо за всім
Відповідати я не хочу!

Юрист уважно, як і слід,
Бабусю вислухав чин чином.
Спитав, чи є у неї дід,
Якщо нема — яка причина?

І стаж прикинув по роках,
І про дітей спитав для діла,
І скільки років у дівках
Бабуся змолodu ходила.

— Претензій в мене тут нема! —
Сказав, проглянувши нотатки. —
Мій підпис — є!

І вже сама
Ви добиваєтеся печатки.

Він на хвилиночку притих,
Уткнувся ще в якісь цитати.
— Є старші, — каже, —
І за них
Не хочу я відповідати!

Тріщить в бабусі голова.
Щемить в душі образа глухо.
А сплунути чергова
При дверях мовить їй на вухо:

— Повище йди у цій біді! —
І додала надійну фразу: —
Подзвонять пому, і тоді
Печатку вліпить він одразу!..

І хоч пішла стара, я все ж
Кінця ходінням не пророчу —
Хтось може й там сказати
їй теж:
«Відповідати я не хочу»...

Бо в нас ще є оті людці,
Що від зарплати до зарплати
Волюють, всівшись на стільці,
Служити і... не відповідати!

В таких на думці раз у раз
Не ваші клопоти й потреби,
А головне... як швидше вас
Кудись спровадити від себе!

Такий вам знайде сто причин,
Щоб дати круть-верть одвіті!
Загальний...
«Відповідальні» — крісло й чин.
А сам він безвідповідальний!

1966 р.

Йшов автобус на Полтаву

По білету і по праву
Кожен зручно в крісло сів.
Проти ночі на Полтаву
Курс узяв автобус «Львів».

І висловлює бабуся
Водію тривоги-страх:
— Я Лубни проспав боюся,
Розбуди мене в Лубнах!

Не забудь лише, синочку!
— Добре, добре! — той прорік.
Сіла бабуся у куточку
І схилилася набік.

Та водій — аж за Лубнами
Спохвтавшись, що винував.
Розвернув машину з нами
І везе стару назад!

Чортихається, не в дусі
(Хоч із власної вини!).
Врешті став і до бабусі:
— Вигружайтеся! Лубни!

А бабуся із куточка:
— Ідь, синок! — рукою мах. —
То казала мені дочка:
«З'їж таблетку — у Лубнах!»

1971 р.

В Одесі на Привозі

(З народних жартів)

Ринок одеський. Вовз цілий ряд.
Батько й синок продають виноград.

Батько — то грона, то гірї кладе.
Син, помічник його, — касу веде:

Гроші приймає, щоб берегти,
Здачу дає — із п'яти, з десяти...

Батько торгує завзято, аж змок.
Чує — гука йому з воза синок:

— Годі вам, тату, уже торгувати!
Годі, бо здачу вже нічим давати!

— Як же це так! — тата кинуло в гнів. —
Ти ж в кожнім класі два роки сидів!
1970 р.

СТЕПАНУ ІВАНОВИЧУ ОЛІЙНИКОВІ (З нагоди п'ятдесятиріччя)

Лиш зібрався Дібровенко Гнат
З ювілеєм поета вітати,
Як ватага донецьких хлоп'ят
Разом з ним увірвалась до хати.

— Ми вітаємо Вас від душі! —
Гості хором поету сказали. —
Скільки років читали вірші,
А що Вам п'ятдесят і не знали!

Тож громить у рядках сатиричних
Кок, Жуків, Моцапур, Могоричних...
Щоб скоріше вони загинули.
Ну, а Ви —

Здоровенькі були!

Дружній шарж Анастасія АРУТЮНЯЦА.
Текст Юрія КРУГЛЯКА.

1958 р.

Словничок-жартівничок

СУПЕРМЕН — любитель супу.
 БАЗИКА — директор бази.
 ПЕКТИН — пекар.
 ДАТЧИК — спонсор.
 ВАЛЯНОК — захожаний у Валентину.
 ФАТАЛЬНИЙ — наречений в день весілля.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

МОТИВ — клубок.
 ПЕРЕВЕРТЕНЬ — саломкид.

ПІДСУМОК — маленька сумка.
 ПЛОМБІР — стоматолог.
 САПЕР — чоловік із сапою на горобі.
 СОЛОМА — сольний концерт.
 РАХУБА — бухгалтер.
 РЕЙТУЗИ — тузи рейтингу.
 ТАБУН — цензор.
 БАРИЛО — любитель запізнаватися.
 БИВНІ — боксери.

ВИДРА — дзеркало.
 ВИХИЛАС — чарка.
 ГОРЛИЦЯ — пігулка від ангін.
 ДЕРУНИ — хабарники.
 ЖЕРЛО — ресторан, ідальня.
 ЖЕНИХ — самогонний апарат.
 КАПЕЛЮХ — дощ.
 КОТИГОРОШКО — більярд.
 ЛИПЕНЬ — клей.
 МАКАРОНИ — наркомани.

Людмила ЛОСЬ.

м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Діду, виконай одне моє прохання — порятуй від нафтової багнюки!

Мирно і злагоджено закінчилося в понеділок засідання погоджувальної ради представників фракцій українського парламенту.

На ній майже одностайно підтримали пропозицію про перейменування Верховної Ради України. Було розглянуто кілька варіантів нової назви — Верховний Совет, Конгрес, Сейм, Державна Дума, Національні Збори і Віче. Врешті зупинилися на Віче.

— Ця назва має історичні корені!
 — У ній закладено національний дух!
 — Вона об'єднує громадян усієї країни!
 Такі та інші думки висловлювали депутати, обговорюючи це питання. Та найбільше їм сподобалося те, що тепер і народних обранців називатимуть по-новому.

— Раз ми засідатимемо у Віче, значить, ми тепер вічні депутати.

Проти цього аргументу не могла встояти жодна фракція. Зате електорат, як почув про це, протестувати почав:

— Та де таке бачено, щоб депутати вічними були?!

— Нам би хоч до наступних виборів їх дотерпіти!

— Та вони ж все-таки живі люди, а не якісь Кошчі Безсмертні?

Одне слово, поки не наважуються народні депутати виносити питання про нову назву нашого найвищого законодавчого органу навіть на перше читання.

Хоча по тому, як гребуть під себе мільйони, складається враження, що збираються вони жити вічно.

м. Київ.

НОВА НАЗВА

ГУМОРЕСКА

Олексій ПЕТРУНЯ.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

В НАС ДИФЕРЕНЦІЙНА ОПЛАТА — ПОТРІБНА ДОВІДКА ПРО ДОХОДИ...

ЦЕ Я БАРАНИВ РАХУВАВ, ЩОБ ЗАСНУТИ...

ЩО ТАМ АБРАМОВИЧ, Я. КУПИВ СОБІ АЖ ДВІ ФУТБОЛЬНІ КОМАНДИ...

ЦЕ АВТОБАН „МИХАЙЛІВКА-КАЧКАРІВКА“?

ТИ САМ КАЗАВ, ЩО НАМ НЕВИСТАЧАЄ СТАБІЛЬНОСТІ!

Друже Перче!

Кажуть: ближній сусід, кращий далекого родича. Нам дуже хочеться, щоб і сусіди і родичі були гарні. Але у нашого ближнього сусіда та ще й колишнього «старшого брата» ні-ні та й прорветься таке слово, що не тільки ображає, а й не вкладається ні в які дипломатичні рамки. Недавно президент сусідньої нашої держави у розмові із Бушем узагалі домовився до того, що Україна ніби й не держава. А російський письменник Олександр Солженіцин, якого на батьківщині вважають мало не совістю нації, у газеті «Ізвестия» опублікував статтю, де стверджує, що геноцид в Україні в 1932-1933 роках — це «байки для Заходу», а думка про геноцид народилася спочатку «у затхлих шовіністичних умах, злобно налаштованих проти «москалів», а тепер вознеслася і в державні кола нинішньої України».

Нехай залишиться ця думка на совісті автора, який цього разу, мабуть, все-таки не був совістю свого народу.

О. КОВАЛЕНКО.

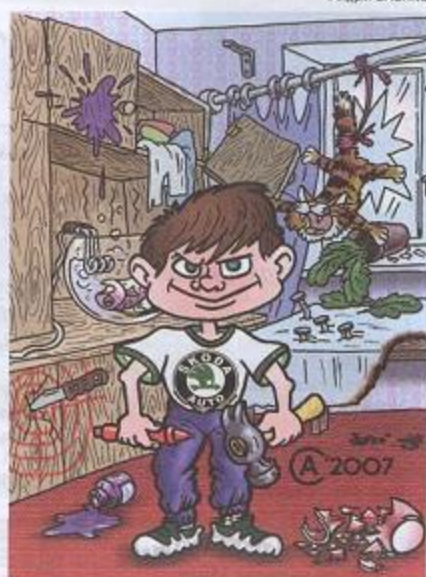
м. Київ.

Валерій ЧИРЬОВ (темка Леоніда Телетнікова)

— А ти впевнений, що це заєць?

Андрій САЄНКО

✓ Середній клас у нас так і не сформувався, але є посередницький.

✓ Який може бути суд історії, коли вона сама весь час під слідством?

✓ Навіщо нам кузні талантів, коли вже є фабрики зірок?

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

✓ У нас все із запасом надійності: подвійні стандарти, подвійна мораль, подвійна бухгалтерія...

✓ Ті, хто ставлять перед собою велику ціль, часто самі стають мішенню.

✓ І звалища історії бувають несанкціоновані.

✓ Фабрика зірок працювала виключно в режимі інкубатора.

✓ Стаття бюджету: «Повернення довіри до влади».

✓ Дехто любить дивитись у корінь лише тоді, коли той обрубаний.

✓ Причина розлучення — фінансова несумісність.

✓ Політики бувають легендарними і просто брехливими.

Микола ЛЕВНІЦЬКИЙ.

м. Київ.

КУПІТЬ ДИТИНІ ПОКЕМОНА!

БУВАЛЬЩИНА

Ранок. В маршрутному таксі люди їдуть на роботу. У салоні з радіоприймача негласно звучить легка музика. Це настроює пасажирів на безтурботну хвилю й вони спокійно напівдрімають. І раптом що, майже ідилічну, картинку різким дисонансом порушує вередливий голос хлопчика дитсадівського віку:

— Мамо, ти мені купиш покемона? Це така симпатична іграшка... У Миколки вона вже є, і у Сашка...

— Відчепися! — сердито відповідає молодша жінка.

Але малюк уперто починає скиглити, повторюючи одне й те ж:

— Мамо, купи мені покемона! Мамо, купи мені покемона!..

Пасажири це починає дратувати. Вони красномовно зиркають на маму, даючи зрозуміти, щоб вона заспокоїла свою дитину. Але та, очевидно, звикла до та-

ких вередувань сина і вдає, що не чує його.

Малюк, зауваживши це, раптом змінює платівку й сердито говорить:

— Мамо, якщо ти не купиш мені покемона, скажу татові, що ти сьогодні спала з дядьком Вітьком!

Ця заява викликала вибуховий ефект. Мама під прискіпливими поглядами пасажирів, з яких дрімоту наче вітром здуло, почервоніла й не знала, куди себе подіти. На першій же зупинці вона схопила сина, котрий продовжував канючити «Мамо, купи покемона», й вискочила із маршрутки.

На її місце зайшла інша жінка з хлопчиком такого ж віку. Він чув, про що, виходячи із маршрутки, малюк просив свою маму. Тому й собі вирішив поцікавитися:

— Мамо, а мені ти купиш покемона?

Жінка ще не встигла відреагувати на прохання дитини, як водій, повернувшись, голосно попередив її:

— Мамочко, обов'язково пообіцяйте синові, що купите йому того покемона. Бо вам же гірше буде!

Салон вибухнув реготом. І тільки двоє новоприбулих пасажирів — мама з сином — не зрозуміли, чому дивна порада водія викликала таку бурхливу реакцію...

м. Запоріжжя.

Микола БІЛОКОПИТОВ.

ЗАСПОКОЇВ

Двоє рибалок зав'язли у глибокому болоті.

— Жаж! — вигукнув один. — Тут сила таких великих комарів! Ще малярію підхопимо!

— Нічого страшного! — каже другий. — До вечора ми вже утопимося.

ВИБІР

Учителька питає Миколу: — Ким ти будеш, коли виростеш?

— Шонайперше — лікарем, як то хоче мама; потім піаністом, як хоче тато; після того пілотом, бо так хоче дідуся, і нарешті — футболістом, щоб і собі приємність зробити.

СКІЛЬКИ

Розмова між рибалками: — Скільки шукуч учора зло-вир? — питає один.

— Три. А ти? — Менше. — Два? — Менше. — Одну? — Ще менше.

Почув і записав
Назар МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

ДЗВІНОК

— Алло! Це квартира Петренків?

— Братан! — пошепки відповідає чоловік. — Ну звідкіль ми знаємо? Ми сюди тільки що заїздили...

СПОГІД

Боксер згадує про послінок із Володимиром Кличком:

— Вийшли ми на ринг. Ну, я на нього відразу й попер. Ударив справа, потім по корпусу... І тут, як на зло, вимкнули світло... Увімкнули... тільки у роздягальні...

Почув і записала
Інна КОЛОДНИЦЬКА.

м. Ямпіль Вінницької області.

НУ Й АПЕТИТ

— У Івана завжди такий апетит!

— Багато їсть?

— Не те слово! Каже, що майже щотижня доводиться вкручувати нову лампочку в холодильник.

СІМЕЙНА РОЗМОВА

Чоловік на мить відриває погляд від телевізора:

— Ти щось сказала мені, любя?

— Так, любий, але то було вчора.

Почув і записав
Олег ПАНОВИЧ.

м. Бережани
Тернопільської області.

ПРОЖИТКОВИЙ МІНІМУМ

— Що таке прожитковий мінімум?

— Це науково обгрунтований розрахунок того, що треба народу, аби добре жилося владі.

ТИХЕ МІСЦЕ

Чоловік вирішив купити будиночок в селі під дачу.

— А тут тихе місце? — запитав у молодика, котрий продає батьківське обійстя.

— Тихе! Дуже тихе! — заспокоює той покупця. — Уявляєте, цього року тут пограбували п'ять хат, побили трьох городян — і ніхто нічого не чув.

Почув і записав
Володимир КУЛІШ.

м. Запоріжжя.

ДЛЯ ПОЛІПШЕННЯ НАСТРОЮ

Маленька хитринка: якщо у вас викликає незадоволення ваша зарплата, — віддавайте її дружині.

Почув і записала
Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Микола КАПУСТА

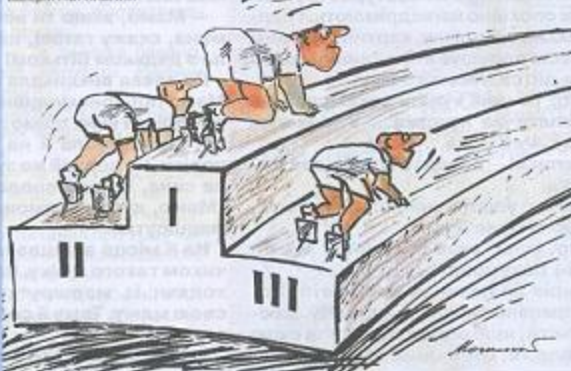
Володимир СОЛЮМАШЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

Валерій ШИРЬОВ

Валерій ШИРЬОВ (тема Леоніда Талатнікова)

— З кожною чаркою я тверезішаю!
— От ти і поведеш машину.

ВЕДМЕЖИЙ
СУД

Віталій КАПРЕЛЬЯНЦ

Володимир АДАМОВИЧ

ЯКЩО ЦІНИ ВІДУТЬ
І ДАЛІ ЗРОСТАТИ,
НАМ КАПЕЦЬ!

Василь ФІЛЬОРКО

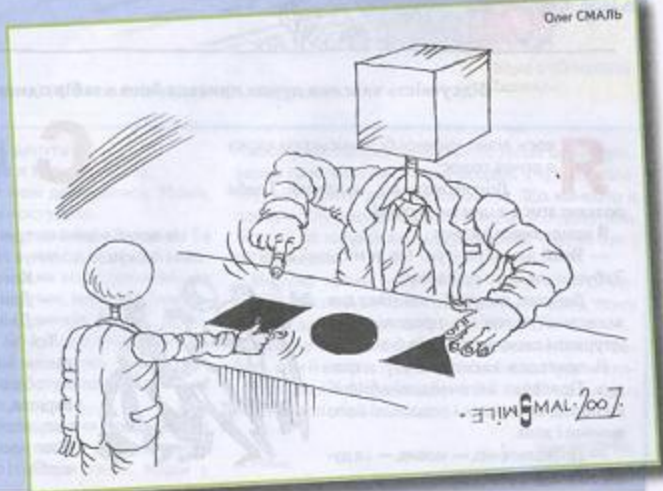
— Ти хто?
— Майор Мельниченко!

Іван САВЛЮК

— Куди, народ
віде, а звідки
стілки сміття?

Олег СМАЛЬ

— Моє ти сонечко!!!

— Вимагаю розділити мій борг за комунальні послуги на всіх мешканців квартири.

— Дивіться на життя веселіше! Ви ж сім років не будете за квартиру платити.

Валерій ЧМІРЬОВ (пена Леоніда Телятнікова)

— Відсутність власних думок привела його в табір однодумців..

Якось пізно увечері біля міського парку я почув голос:

— Допоможіть-но, чоловіче! Треба розквитатися з цим лантухом!

Я придивився і кажу:

— Який же це лантух? Це ж міський депутат! Забувся, як його прізвище...

— Депутат, депутат! — підтвердив захеканий чоловічя, продовжуючи штурхати свою жертву під боки.

Я пригадав цього «служу народу». Пригадав його медові обіцянки перед виборами і подальші його вчинки і діла.

— Дозвольте-но, — мовив, — і я душу відведу.

Не встиг я двічі чи тричі колнути обіцяльника, як із-за кущів долинув голос:

— Кого б'єте?

— Депутата!

— Дайте і нам!

Той ж миті прийшло двоє і також накинулися на народного обранця. Напевне, міським парком, незважаючи на пізній час, пішов розгolos. Бо скоро біля нас зібралася чималенька юрба. І всі забажали хоч раз

штурхнути депутата. Товстий дядько шипів: «Ну, я цьому віддачу від усього серця!» Якесь парочка, зайнявши чергу, штурхала депутата поперемінно, причому молодіца весь час відтягувала коханого, примовляючи: «Вадик! Вадик! Дозволь і мені дати йому ляпаса!..»

Невдовзі хтось тривожно повідомив:

— А там, на розі, міліціонер стоїть!

Тоді той, що уймав нашу жертву першим і назвав її лантухом, відповів:

— Та міліціонер уже віддав йому свос. Тепер вартує, щоб нам ніхто не заважав...

Вітаємо ювіляра!

Дружній малює Володимир СОЛОМАШЕНКО

Нашого давнього автора, лауреата літературних премій імені М. Коцюбинського, імені В. Сосюри, імені С. Руданського, імені С. Олійника, журналу «Перець», міжнародної премії за сатиру і гумор (Філадельфія, США) Анатолія БОРТНЯКА з достоянням 70-літтям!

ТАРАСОВА ГОРА

Така пітьма, що ніби й нас немає. Лиш на горі, по груді в бузині, стоїть Тарас. Нічого не питає. Він бачить сам всі згарища сумні. Не заглушили муштра і каземати його пророцтва. І, сивий, наче міф, тепер мовчить. А що йому казати? Здається, все сказав, що тільки міг. Його слова наш гордий дух місили, підводячи з багною і трави. Він те прорік, що понад людські сили. Що світ увесь почує. Але не ви. Бо що він вам — із поглядом упертим? Коли такий солодкий цей бедлам... А він же мовив і живим, і мертвим, й, ненароджено-виродженим, вам. О, ви віночки кладете до дати! Ще й суржилом вшануєте на мить. Стоїть Шевченко. Нічого додати. Усе сказав же. Дивіться й мовчить. Він бачить: дух наш нидіє пропащо. З гори своєї — з розпачу того не скаже анічого вже. Хіба що сам Бог промовить голосом його.

СОРОМНО

ГУМОРЕСКА

штурхнути депутата. Товстий дядько шипів: «Ну, я цьому віддачу від усього серця!» Якесь парочка, зайнявши чергу, штурхала депутата поперемінно, причому молодіца весь час відтягувала коханого, примовляючи: «Вадик! Вадик! Дозволь і мені дати йому ляпаса!..»

Невдовзі хтось тривожно повідомив:

— А там, на розі, міліціонер стоїть!

Тоді той, що уймав нашу жертву першим і назвав її лантухом, відповів:

— Та міліціонер уже віддав йому свос. Тепер вартує, щоб нам ніхто не заважав...

КОМЕНТАР ДО ПІСНІ

Іхали козаки із Дону додому,
Підманули Галя, забрали з собою
1 т. д.

Така весела пісня, що й казати,
аж хор увесь підстрибує, адні! —
про те, як з Дону іхали козаки
кудись додому. От лише — куди?
Куди вони та до якого дому,
подібно до загарбницьких нашеств,
везли насильство, п'яний дух содому,
а не козацьку волю, славу, честь?
Співацтво шкiрить зуби:

«Ой ти, Галя...»

Вона ж кричить, припнута до сосни.
Хто нам цю пісню з чорною мораллю
підкинув, як гадюку під тини?
Безрідні Івани, а чи зайди — хтозна.
Таж і тепер, під спраглу ненасить,
горить натхненно у застллі сосна,
з рябінушкою апероміж палахтить.
Волає Галя. Вже й за небокраєм
почув би хтось, примчав на поміч їй.
А ми не чуєм — радісно «пахасем»
(як в пісні цій співається брудний).
Засліплено антьохуємо, заки
не зблисне нам з похмільної пiтьми,
що козаки ми все ж, а не козаки,
нащадки духу лицарського ми.
В собі гасімо німоту розтлінну,
облишмо невивагаливі пісні, —
оби не проспівати Україну,
розп'яту, мов Галя на сосні.

ЗАКЛИК НА КНИЗІ

Павло Загребельний, «Брухт».

Спинімо ту орду, оту ораву,
тих мародерів, гендлярів, заброд,
що за брудний метал здають державу
й, отруту видихаючи іржаву,
на переплав збувають наш народ.

Сплавляють, ніби залізачка, гаді
усе підряд, уроздріб й загалом.
Пильнуймо, українці, Бога ради,
щоб наших душ останні барикади
не розібрали на металолом!

Міського депутата товкли всі, хто проходив
парком. Дехто займав чергу двічі. Ніхто не зали-
тавав, чи лівий, чи правий, чи центрист. Міський
депутат — і цим усе сказано!

А збоку, я помітив самотньо стояла якась бабу-
ся. Вона раз-по-раз поривалася до метушливої
юрби, але дужі дядьки та молодь
її щоразу відтиснували назад.
Що вона думала у цей пізній час?
Напевне, серце її розривалося від
такого видива. Мені навіть здалося,
що в слабкому світлі ліхтаря
на очах у бабусі зблиснули сльоз-
зи. Я підійшов до неї:

— Вам допомогти?

Вона зраділа. Запитала:

— Синку, там товчуть депутата?

— А вжеж! — відповів я трохи знічено.

— Якби ж ти допоміг мені доступитися. Може,
на старості літ і я своїм костюмом...

Я спробував підвести стареньку ближче. Та
де там! З'являлися якісь нові й нові суб'єкти.

Поприбігали водії тролейбусів
та маршруток, мешканці навко-
лишніх будинків, бомжі. А мо-
лодь! Хіба ви не знаєте нашої
молоді? Її тільки дай волю.
Так і недоступилася старенька
до тіла депутата.

Наступного дня про подію в
міському парку, схоже, забу-
ли. Бо скільки таких подій у

нашому нестандартному житті. Лише одна буль-
варна газетка помістила в розділі «Чутки» замі-
тку, що нібито десь хтось бачив, що начебто в
парку відлупцювали одного міського депутата.
А хто і за віщо його віддухопелив, газета так і
не написала.

Минуло трохи часу і мене тепер мучить со-
ром... За отой вечірній інцидент. Ну чому, чому
ми такі злі, незворушні, егоїстичні?!

Хіба не можна було поступитися німечній ба-
бусі, аби й вона штурхонула своїм костюмом ото-
го обранця?! Може, то була б її найбільша втіха
на старості літ...

М. Рібе.

ІРОНІЗМИ

♦ *Хто рано
встає, той си-
дить в громадсь-
кому транспор-
ті.*

♦ *Вір в добро,
але перевіряй
свою віру.*

♦ *Сієте розу-
мне, добре, віч-
не — пшеницю,
гречку, моркву.*

♦ *Скромність
прикрашає лю-
дину, але погано
одягає і годує.*

ВІСЛАВІЙ
ГОЛОВОРІДЬКО.
м. Київ.

♦ *Мемуари —
казки про себе.*

♦ *Більшість
чоловіків плаче
лише від цибулі.*

Галина
КАМЕНСЬКИХ.
м. Полтава.

♦ *Пітки ле-
тять попереду
слави.*

♦ *Щоб тобі
кланялись арти-
сти, будь гляда-
чем.*

♦ *Подарунком
— це кабар від
чистого серця.*

♦ *Кожен з дач-
ників міг би ста-
ти вченим агро-
номом.*

Юрій РІВНИКОВ.
м. Полтава.

— Дівчата! Мій чоловік сюди не навідувся?

Іван КИДРУК.

НІСЕНІТНИЦЯ

Три Ведмеді вухаті
Пішли сіно колати,
І картоплю косити,
І вирубувати жито.
Три Індики пихаті
Залишилися при хаті,
Щоб підлогу зварити
І борщі перемити.
Три Зайці волохаті
При дорозі горбаті
Полівали будинки
І будували ялинки.
Три Ведмеді вухаті,
Три Зайці волохаті
Повернулись до хати,
Де Індики пихаті
Разом їли підлогу,
Замітали дорогу,
Постелили цибулю
І в гніздечках поснули.

Той, хто правильно розшифрує РЕБУС, прочитає естонське народне прислів'я.

Сказав П. МІНІЧКО.

ЛИСИЧИНІ ДРУЗІ

(Ліличка)

У ліску коло самої річки
Захворіла руденька Лисичка.
Мусить вдома сидіти ОДНА
І сумує вона край вікна.
Та в руді є вірні друзі —
Не дозволять пропасти у туди.
Ось до хатки Вовчисько забіг,
ДВІ ромашки поклав на поріг.
ТРИ Зайці до лисички прийшли,
ТРИ морквиночки їй подали.
А маленькі налякані Мишки
Принесли їй ЧОТИРИ горішки.
Меду бочечок П'ЯТЬ
(Ледве зміг сам підняти)
Їй Ведмедик веселий приніс
І побіг, задоволений, в ліс.
ШІСТЬ метеликів білих
На легесеньких крилах
Дарували Лисичці красу.
СІМ малих Ластів'яток
ВІСІМ житніх зернятком
У хатинку руденькій несуть.
А дві Білки-сестрички

Для подружки-Лисички
Цілий кошик грибочків знайши.
Порахуємо, скільки?
ДЕВ'ЯТЬ — в першій Білці,
ДЕСЯТЬ — в другій Білці —
Буде Лисоньці супчик смачний.

У ліску біля самої річки
Не сумує руденька Лисичка,
І хвороба швиденько мина.
Подарунків багато!
В Ліски сонячне свято.
Усміхається друзям вона.

ЛЕТЮЧА КВІТКА

Метелик на стеблинку сів —
І вже незрозуміло:
Чи то метелик там сидить,
Чи, може, квітка біла.
Бо крильця — білі пелюстки,
А в квітці — білі крила.
Зацвів метелик у траві,
А квітка — полетіла.

Надія КИР'ЯН.

с. Гаренці
Київської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Голова

Учитель, пояснюючи форму Землі, каже, що вона кругла, як голова.

На другий день запитус двіченика:

— Ну, то яка Земля?

Той мовчить, не знає.

Учитель запитус ще раз і показує на свою голову:

— Ну, то яка Земля?

— Лиса і в окулярах! — відповідає учень.

Треба швидко

Ромчик вдавня навдивовижу працьовитий — майструє, доглядає курей, індичат. Не сидить жодної хвилини. І ось — перший клас. На другий день навчання Ромчик щосили тягне руку, але вчителька питає інших. Ті

відповідають неправильно. Врешті Ромчик не витримує:

— Маріє Іванівно, спитайте мене — я вам усе швиденько розкажу та й підемо додому, — у мене там купа роботи! Та й у вас ще не сапанно...

Заспокой

— Тату, ти збираєшся на

риболовлю? — питається синок.

— Збираюся. А що сталося? — Та якраз на суботу вчителька призначила батьківські збори.

— І як же бути? Мама ж на роботі... — занепокоївся батько.

— Та не хвилюйся, тату, весь удар я візьму на себе...

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.

МІНІ-УСМІШКИ

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

- А ти де працюєш?
- В тролейбусному депо.
- Ким?
- Як «ким»? Зайцем!

ПОГОРІЛЬЦІ

- А як ваша дочка вийшла за Миколу?
- Та-а, заходив усе, та й заходив «на вогник»...
- Він що, пожежником працює?
- Ага, тепер вже чується: «Погоріє!».

НЕ ТРЕБА БУЛО

- Мамо, а як я з'явився на світ?
- Тебе лелека приніс, Петрику.
- А Оля?
- У калусті знайшли.
- Не треба було пускати цапа в город.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

СБУ

- Зустрілися давні друзі, розговорилися.
- Де ти працюєш? — питає Дмитро.
- В СБУ, — випнув груди Павло.
- Ого! І як ти туди проліз?
- Запросто. Якраз було вакантне місце у Старовижівському будівельному управлінні.

БРЕХУН

- Відчорна цукор подешевшав, — ділиться новиною Максим Семенові.
- Хто тобі сказав?
- Микола Чухонь.
- Брехун він.
- Чому так вважаєш?
- Бо то такий Микола?
- Ну, цей, що завжди на зайці ходить.
- Отож-бо. А від мисливця ніколи правди не почуєш.

ДОПІКАЄ

- Де була, Катерино? — питає Ганна.
- У поліклініці.
- Захворіла? На що?
- Та на мені живого місця немає, і тиск високий, і ноги болять — отак все радіація допікає.
- А таки-так. Оно мій Степан через ту радіацію без сто грам їсти нічого не може.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Василь ФЛЮРКО

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Викапаний тато.

Данило КУЗНЕЦОВ

Микола КАПУСТА

Василь ФЛЮРКО

Ольга ЯРОВА

Ольга ЯРОВА

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

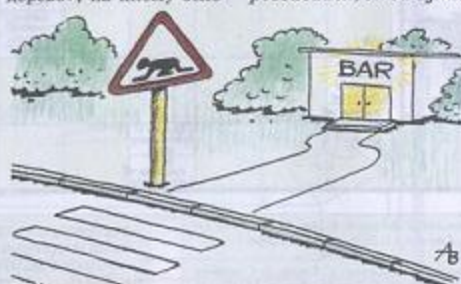
Українську мову в усьому світі визнають, як одну з наймелодійніших і найчарівніших, а наші поети ще називають її барвінковою і каліновою. Але не всі. Де-хто заявляє: що ж то за мова, що ж то за література без... матюків? Мовляв, я учора чув, як дядько Євген, повертаючись із пизбару, таке горлопанив, таке горлопанив... Деякі наші телеканали замість грубої лайки вмикають сигнал «пі-пі». А літератори не соромляться. «Якщо текст із матюками, — кажуть, — то це ближче до життя». Та й депута-

ти не дуже добирають слова, коли треба охарактеризувати колегу з «ворожої» фракції. Тож художник Василь Флюрко і намалював «мовне дерево», на якому зеле-

ніє тільки гілка з написом «ненормативна лексика» («Перець» № 2). Найбільше балів члени журі виставили такому підписам: «Ой да розвивайся, ой да сухий

дубе, а ми тебе підчирижем і скажем... що любиш» (Микола ЯРКОВИЙ, с. Гришківка Золотоніського району Черкаської області); «Знову ми наламали, хлопці, дров» (Федір БУКОВЕЦЬ, смт Верховина Івано-Франківської області) та «А чи зі-е-с на тій гілці соловейко гніздо?» (Василь БИШКІЦЬ, м. Лебедин на Сумщині).

Вітаємо! А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Володимира АДАМОВИЧА. На переможців чекають призи.

«Купуйте щось у нас, тому що в іншому місці вас обдурять ще більше».

(З'явився в магазині).

Надіслав Віктор ПИЖОВ.
м. Львів.

«При аварійній роботі з електрикою спеціаліст повинен бути в гумових рукавицях в надії на успіх».

(З інструкції).

Страшні
ПЕРО
Не в'ється...

«Возьму на квартиру студентів обоєго пола».

«Продам сарай, кури і півня в хорошому стані».

Магазин закрито на інтервенцію».

(Із оголошень).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

«Курити заборонено!
Вибухнебезпечна концентрація перегару».

(Адміністрація бару «Раки».)

Надіслав Б. ФЛОРИАН.
м. Чернівці.

Іноземний цинор

Інтерсмішинки

ПОРЯДОК

До бару заходить чоловік:
— Одне віскі!
— Ми відчиняємо тільки через годину! — розставив руки бармен.
— А можна, я почекаю за отим столиком у кутку?
— Звичайно. А чи не вип'єте чогось, поки ми відчинимося?

НЕ ЩАСТИТЬ

Сильвестр жаліється друзям:
— Мене переслідують страшні кошмар! Щоночі сниться, що лежу сам на розлогому ліжку в готельному номері, раптом двері відчиняються і заходить Клаудія Шифер у самій тільки короткій прозорій нічній сорочці, а знизу гола.
— При чому ж тут кошмар?! — дивуються друзі.
— Та, бачите, Клаудія шоразу зачиняє двері з таким тріском, що я прокидаюся.

З ДУМОЮ ПРО МАЙБУТНЄ

Англієць і шотландець їдуть в одному купе. На кожній станції шотландець виходить і, захеканий, повертається перед самим відправленням поїзда.
— Куди це ви усе бігаєте? — врешті поцікавився англієць.
— Та, знаєте, я оце повертаюся од кардіолога. А він сказав, що можу померти у будь-який момент. То беру квиток тільки до наступної станції.

ПРИКМЕТА

По вечері Шерлок Холмс у гардеробній ресторану питає якогось незнайомця:
— Сер, ви, бува, не Шерлок Холмс?
— Ні. Чого б це?
— Елементарно, сер. Ви тільки що одягли його пальто.

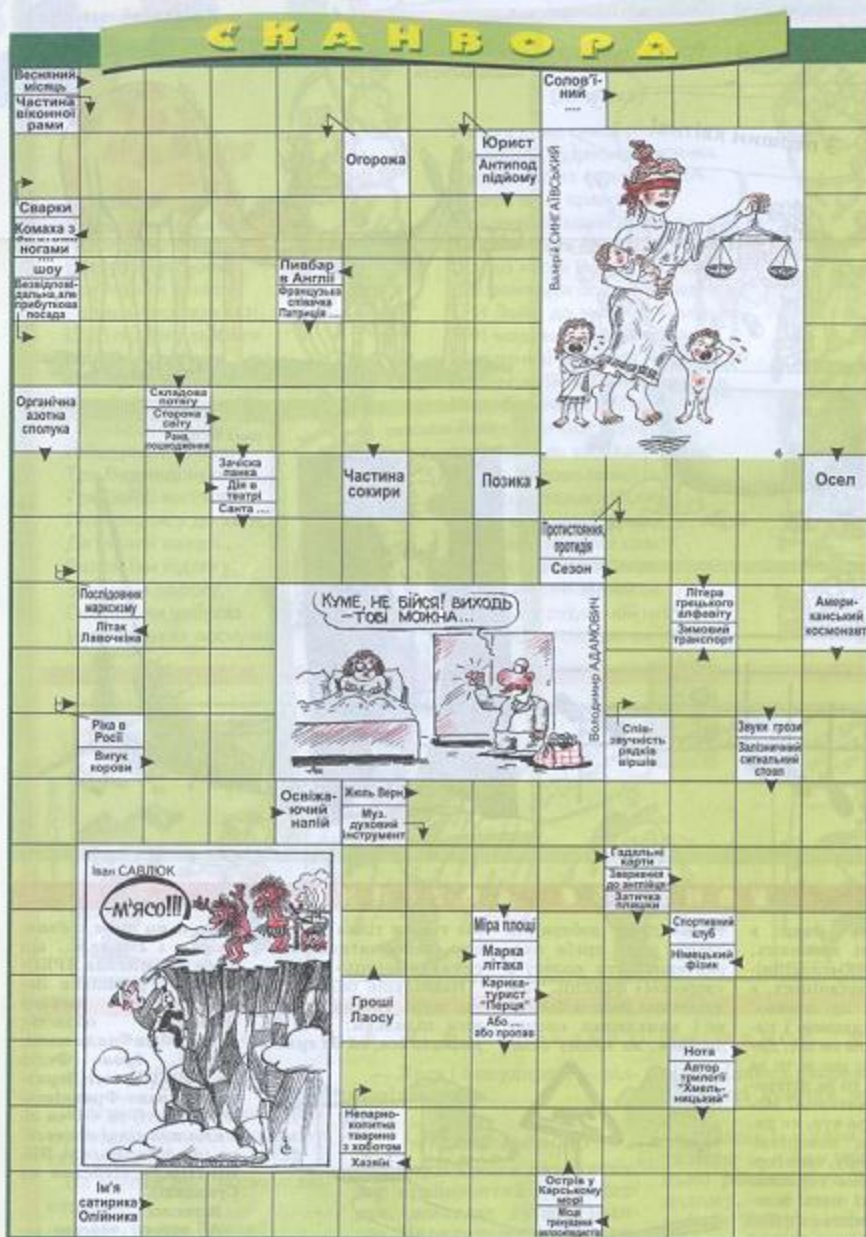
БО ВІН...

Сезар застерігає дочку:
— Тобі слід негайно ж прорвати із Рोजе!
— Чого б це?
— Дуже вже він легковажний. Учора позичив мені тисячу франків.

ТО НЕ СТРАШНО!

— О, сер, дуже вибачаюся, що ненавтомом сіла на ваші окуляри.
— Заспокойтеся, міледі, вони ще й не таке бачили.

Підготував Д. МИТЮК.

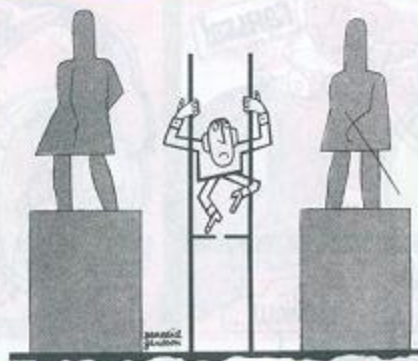
ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «УСМІШКИ», УМІЩЕНІЙ У «ПЕРЦІН» №3
По горизонталі: 2. Володос. 4. Пес. 8. Жінка. 9. Секретарка. 10. Алетт. 17. Літак. 18. Окуляри.
По вертикалі: 1. Кошмар. 3. Сліди. 5. Статистика. 6. Сам. 7. Брєтєна. 11. Вибір. 14. Номер. 15. Преди.

ВІДПОВІДІ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЦІН».

Чого не хочеш собі, не бажай іншим.

Прогуююся вулицею. Розміркову, куди податися. Я — вільна людина. Люди навкруги — теж вільні. Коли не раптом якийсь індивідуум ухопив мене за рукав і уследиво прошепотів:

— Вступай до Спілки діабетиків!

— Я не діабетик! — вирвав я свій лікоть із його рук і хотів уже зауважити йому щодо манери поведінки, та раптом із другого боку мене знову хтось смикнув, і до мого носа долетів стійкий запах алкоголю:

— Вступай до Спілки демонтак змонтованого!

— Ні! Навіщо?! — ледве вирвався я від нього. — А, взагалі, що ви робите у цих спілках?

— Бачу, що вас не захищено від усіляких спілок! — знову почув я голос. — А от коли б ви стали членом Спілки одиору спілкам...

Це вже було занадто. Я побіг і

сховався за рогом будинку. Дивлюся, до мене знову біжать якісь люди. Що робити? І я побіг. Біжу і бачу: мене наздоганяє якась по-

Мірослав ПРЕКОП

СПІЛКИ

стать. Вона порівнялася зі мною і прошепотіла:

— Відразу видно, що ви наш! Вступайте до Спілки переслідуваних!

— Нізачо! Я — вільна людина! — закричав я і вирішив сховатися у каналізацію.

Тільки підняв кришку люка, як переді мною знову виникла чиясь постать у брудному одязі та прошепотіла:

— Ставай членом Спілки друзів каналізації!

Мені урвався терпець. Я схо-

пив важку кришку каналізаційного люка і геннув нею свого переслідувача по голові...

І раптом зрозумів: не ж — насильство! «Так не можна! Що ж тепер зі мною буде? Що я накоїв? Що буде з моєю кар'єрою?!» — у розпачі розпитував я себе.

Та раптом переді мною виникла нова постать:

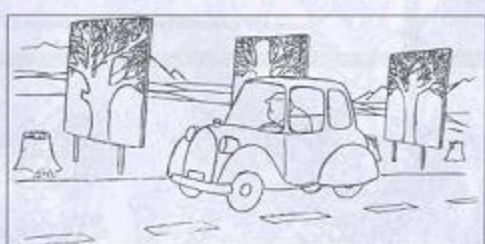
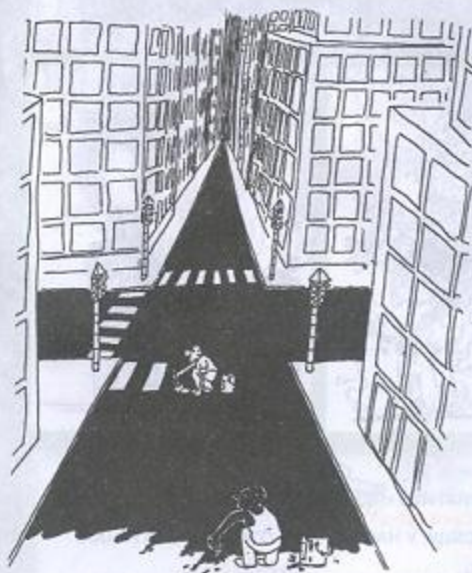
— Не хвилюйтеся, ми вам допоможемо!

— Як? — здив я.

— Для цього вам треба стати членом Спілки...

Моє серце зупинилося. Не витримало... Але чого хвилюватися, адже сьогодні нам уже відомо, що життя на тому світі існує. І я полетів на небеса... А там, відразу за хмарами, табличка: «Від усього серця вас вітає Спілка тих, хто не вступив до жодної Спілки!»

Переклад зі словацької.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1584)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІШЕНКО,
Олександр КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу
«Перець».

Зареєстровано
Державним реєстром
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво
«Преса України».

Редакція не заважає
поділяти думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При перекладі посилання
на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 15.04.2008.

Підписано до друку

21.04.2008.

Формат 70х108/8.

Папір офісний № 1.

Офсетний друк.

2,8 умовн.-друку, ари.

14 умовн. фарб.-відб.

4,1 обл.-вид. ари.

Тираж 9870 прим.

Зам. 0110804.

Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видасться

з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розміщення журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: <http://uammedia.visti.net/perecz/>

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
«Преса України»,
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.